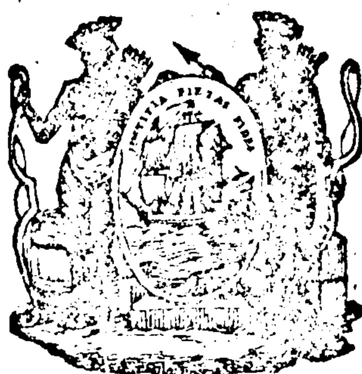
Ao. 1861. SURINAAMSCHE COURANT. No. 98.

GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

De abonnementsprijs dezer Courant, die des *Dingsdags*, *Donderdags* en *Zaturdags* verschijnt, is, *bij kwartaalsche vooruitbetaling*, per jaar . . . . f 20.—
Voor zes maanden f 11.— voor 3 | m. » 6.—
Voor elk afzonderlijk nommer . . » —.25

De prijs der Advertentien is:
Voor elken gewonen regel . . f —25.
Zegelregt voor elke plaatsing . . » —75.
Advertentien worden niet later dan tot **drie** uur des namiddags aangenomen.

DONDERDAG, 15 AUGUSTUS.

Gouvernements Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1861.
9 Aug. Van den slaaf Spadille, geboren in 1834, zoon van Aurora, bekend staande ten name van plantage de Vrede, divisie Boven Cottica en Perica.

» » Van de slavin Henriette, geboren in 1846, dochter van Amelia, bekend staande ten name van plant. de Eendragt, divisie Boven Cottica en Perica.

» » Van de slaven Madelijntje, geboren in 1809, dochter van Semire, Flora, geboren in 1823, dochter van Madelijntje en Hendrik, geboren in 1854, zoon van Flora, allen toebehoorende voor den vrijdom aan J. del Monte Lijon.

» » Van het slavenmeisje Christina, geboren in 1848, dochter van Bertha, toebehoorende voor den vrijdom aan E. P. Emanuels.

De Hoofd-Commies, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
J. E. WESENHAGEN.

Derde Afkondiging.

Aanbesteding.

De ondergeteekende zal, onder nadere goedkeuring van den Heer Gouverneur dezer kolonie, aan den minst inschrijvende aanbesteden:

De levering der voor 's Gouvernements dienst benoodigde hoeveelheid PATENT OLIE, gedurende het jaar 1862,

op de voorwaarden liggende ter inzage bij de Administratie van Financien.

De bus der inschrijvings billetten ter Gouvernements Secretarie zal geligt worden op **Donderdag** den 15 Augustus e. k., des voormiddags ten 9 ure.

Paramaribo, den 9 Augustus 1861.

De waarn. Administrateur van Financien,
H. VAN GENDEREN.

Politie.

De ondergeteekende roept bij deze de medewerking in van de hoofden van huisgezinnen, om zooveel in hunne magt is te helpen handhaven de naleving van art. 12 der Publ. van 19 | 25 November 1828, G. B. No. 17 waarbij verboden is om zoogenaamde **Vliegers** op de openbare straten op te laten.

Paramaribo, den 14 Augustus 1861.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transporten.

(11636) Den 12 Augustus 1861. J. W. Heijmans aan A. G. Emanuels, van het Huis en Erf aan de *Hofstraat*, N. W. La. D No. 145b, O. W. La. D No. 672.

Idem, P. A. Bruggemann aan D. M. Uhlenkamp, van de Huizen en Erven aan de *Rust en Vrede straat*, N. W. La. E No. 138 en 139, O. W. La D No. 3 en 4.

Idem, H. Goudman qq. de weduwe R. J. Gollenstede aan C. C. Geniets, vroeger genaamd C. C. Westerlee, van het Huis en Erf aan de *Rust en Vredestraat*, N. W. La. B No. 41, O. W. La. D. No. 640.

Paramaribo, den 12 Augustus 1861.

De Commies, tijdelijk belast met de functien van den Griffier bij het Geregtshof,
F. D. DAIJ.

Transport.

(10541) Den 14 Augustus 1861. A. J. da Costa qq. A. N. Monsanto, aan G. D. Visser van de verlatene plantaadjes *Landlust en Twistrust*, gelegen aan de *Matappica kreek*.

Paramaribo, den 14 Augustus 1861.

De Commies, tijdelijk belast met de functien van den Griffier bij het Geregtshof,
F. D. DAIJ.

(11164) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 16den Augustus 1861, des voormiddags ten *half negen* ure, publiekelijk bij executie verkoopen:

De plantaadje **Pomona** c. a., gelegen in de *Jonkermanskreek.*

Paramaribo, den 14 Augustus 1861.
SIMON ABENDANON Sz.

Is de afscheiding van enkele Staten, overeenkomstig de grondwet der Vereenigde Staten?

Deze vraag beantwoordt de gunstig bekende geschiedschrijver Motley, in zijn onlangs verschenen werk: *Causes of the civil in America* volgenderwijs:

De vrijheidsoorlog had een verbond tusschen de staten ten gevolge gehad; de vrede had dien onderlingen band ontbonden en elken staat als zelfstandig erkend. De nadeelige gevolgen bleven niet uit. Magteloosheid en regeringloosheid waren de gebreken van de pas ontstane kleine staten. Geene wetten konden in toepassing gebragt, geen opstand beteugeld, geene leeningen gesloten worden. De onafhankelijkheid was door den oorlog verkregen, maar een staat had zich nog niet gevormd. De constitutie van 1787 maakte aan dezen toestand een einde. In plaats van eene confederatie van souvereine staten ontstond er eene Souvereine Union-Vereeniging; niet de Staten hadden de constitutie gemaakt als een onderling verdrag, maar het gezamentlijke volk als eene wet die de staten ondergeschikt maakte aan het Bestuur. Eene verandering in de constitutie kan dus niet *eigenmagtig* door *eenige staten* geschieden, maar alleen met *goedvinden van de meerderheid des volks.* Elke afscheiding, hetzij zonder, hetzij met geweld, is schennis der grondwet, eene omwenteling waartegen het Bestuur verpligt is met alle kracht zich te verzetten. Het regt van de Vereenigde Staten om zich af te scheiden, kan niet op het gebied der wet verdedigd worden; wij betreden hier een ander terrein, het regt der *omwenteling.* Wie zal een volk, of een deel van het volk, het regt betwisten zich tegen onderdrukking te verzetten, en in geval het geen regt verkrijgt de wapenen op te vatten ter verdediging der vrijheid? Afscheiding, eene daad van omwenteling te noemen, is derhalve geen verwijt tegen de staten, die de wet overtreden hebben; zij zouden deze beschuldiging deelen met Washington, Franklin en zoo velen, die bewezen hebben, dat het regt van omwenteling onbetwistbaar is. Eene hoogere regtbank, dan die naar de wet uitspraak doet, het *geweten des volks*, moet beslissen of de omwenteling te verdedigen is naar regt en billijkheid.

En is nu de handelwijze in de Zuidelijke Staten geregtvaardigd door onderdrukking, door geweldpleging, enz. waardoor groote omwentelingen geregtvaardigd worden? —

Aan Motley komt de verdienste toe, het juiste oogpunt der beschouwing aangewezen te hebben.

Mlle. Adeline Patti.

Onlangs behelsde de *Illustrated London News* het volgende artikel:

» De meest uitstekende verschijning in onze muzikale wereld verrukte dezer dagen het talrijke beschaafde publiek, deed het als het ware duizelen. Eene zeer jeugdige *prima donna*, dus verre niet eens bij name onder het Engelsche publiek bekend, verscheen op het tooneel der Koninklijke Italiaansche opera

in *de Somnambula*, en behaalde een triomf, als sedert de eerste verschijning van Jenny Lind niet werd geëvenaard. Mlle Adelina Patti is een meisje van 18 jaren, van Italiaansche afkomst, maar is, daar zij steeds in Amerika verblijf hield, als Amerikaansche te beschouwen. In hare kindschheid reeds trok zij de opmerkzaamheid door haar buitengemeen stemvermogen, en nadat haar, zoo als de uitkomst toont, eene goede opleiding mogt te beurt vallen, was zij reeds eenige jaren de eerste, meeste geliefde zangeres in onderscheidene steden der Vereenigde Staten. Den heer T. E. Smith, steeds zoo ijverig werkzaam voor het genoegen des publieks, kwam over den Atlantischen Oceaan hare faam ter ooren. Hij engageerde haar voor Hr. Ms. schouwburg; maar, dewijl deze bij hare aankomst gesloten was, werd zij door den heer Gye bij het publiek ingeleid. Hoe jong ook nog, bezit mlle. Patti nu reeds hoedanigheden, welke haar aanspraak geven op eene plaats onder de allereerste zangeressen. Geene tien minuten was zij ten tooneele, of het geheele auditorium was van het besef daarvan doordrongen. Schoon haar naam, door schier niemand nog gehoord, op het billet geene bijzondere aanlokking kon zijn, was de zaal — op een benefiet-avond — gevuld met een zeer talrijk en fatsoenlijk gehoor. De debutante werd ontvangen met de welwillendheid verschuldigd aan eene vreemdelinge, wier innemend uiterlijk voor een brief van aanbeveling mogt gelden. Het publiek zag dat de „Amina" van dezen avond was een jeugdig en aanminnig meisje, zedig, ongemaakt van voorkomen, uit wier oog verstand gevoel beide spraken. Men luisterde met stille goedkeuring tot zij kwam aan de schoone aria, door de heldin aan hare jeugdige gezelle gerigt: *Come per me sereno;* toen steeg de geestdrift meer en meer, en aan het slot gaf een zelden zoo gehoord applaudissement blijk van bewondering, van verrukking. Gedurende geheel de opera, was men als betooverd door de *magie* van haar spel, zóó waar, zóó vol gevoel, zóó vol eenvoud; door het verrukkelijke harer stem, zóó frisch en minnig, en tevens zóó buigbaar en schitterend, en door eene hoogst bewonderenswaardige kracht, zelfs door onze grootste tegenwoordige zangers niet geëvenaard. Toen de gordijn viel, na de vermaarde finale: *Ah, non giunge*, was de uitbarsting der geestdrift inderdaad onbeschrijfbaar. Nog- en nogmaals werd zij teruggeroepen: allen, in balkons, loges, parterre en amphiteater, stemden mede in de toejuiching schier zonder einde. Zij moge feilen en onvolkomenheden hebben: geene achttienjarige kon feilloos zijn in de moeijelijkste der kunsten — doch, naar onze overtuiging, zijn die onvolkomenheden onmerkbaar, overschitterd, als de vlekjes op de zonneschijf, door den luister harer stralen. Zij is in één woord eene kunstenares door verhevene roeping, en, naar alle menschelijke berekening, gaat zij eene baan te gemoet, zóó schitterend als nog nimmer werd gezien." *(A. Cl.)*

Berigten van verschillenden aard.

Onlangs is een berigt medegedeeld omtrent de mishandeling van den secretaris van den consul generaal der Vereenigde Staten te Frankfort door drie Pruissische officieren, welk feit door geheel Duitschland ergernis heeft verwekt en tot een nieuw bewijs strekt van den ongepasten toon, de pretentien en houding, door vele officieren in Pruissen tegenover burgers aangenomen.

Kort daarna is deze omstandigheid wederom gevolgd door een tweede voorbeeld, dat minder tragisch eindigende, echter niet minder sensatie maakt. Zoo men aan vele officieren der Pruissische armee in het algemeen eene arrogantie verwijt, ongepast en onverdragelijk tegenover de burgerij, dan wordt dit bovenal aan de officieren der garde ten laste gelegd.

Voor weinige dagen, zoo wordt namelijk uit Coblenz geschreven, was zulk een officier der garde, met eenige dames op eene stoomboot op den Rijn. Zooals gewoonlijk hadden zij zich afgezonderd van het overige gezelschap en bevonden zich in een vertrek alleen. Een heer van zekeren leeftijd scheen zich bij hen te willen voegen. Bij het binnenkomen hield deze den hoed op. Op een ongepasten toon werd hem dadelijk door den officier bevolen den hoed af te zetten.

Bedaard, doch met eene houding, die gevoel van eigenwaarde uitdrukte, hield de binnenkomende zich als of hij die sommatie niet gehoord had. De officier, woedend geworden, vliegt daarop naar den heer toe en slaat hem den hoed van het hoofd. Zonder zijne bedaardheid te verliezen en zonder op te staan of zijn hoed op te nemen, schelt de beleedigde en verzoekt den gezagvoerder en conducteur bij hem te komen. Dezen toont hij den hoed, vertelt het gebeurde en vraagt nu hoe de kommandant der boot volgens zijne instructien moet handelen. Na eenige huivering antwoordt de gezagvoerder dat die instructien hem voorschrijven, dengeen die zich aan dergelijke baldadigheden schuldig maakt, aan het eerste station aan wal te zetten. „Dan verlang ik, kapitein," zeide de heer, „dat dit met dezen officier geschiede." De kapitein echter scheen daartoe den moed niet te hebben, althans aan het eerste station had zulks *niet* plaats.

De onbekende dit bemerkende, laat den gezagvoerder weder bij zich komen, onderhoudt hem over zijne nalatigheid en sommeert hem nogmaals aan zijne instructien gevolg te geven. Ziende dat de gezagvoerder nog huiverig was tegenover een man als den officier der garde, opende eindelijk de heer zijn rok, toonde het Grootkruis der orde van den Adelaar en noemde zich vorst von Hohenzollern, minister des konings van Pruissen.

Verschrikt begaf zich de gezagvoerder daarop naar den onbeschoften officier en edelman, die zich intusschen had verwijderd. Deze, niet weinig outsteld over die mededeeling en over hetgeen hem te wachten stond, haastte zich naar beneden te gaan en den vorst zijne verontschuldiging te brengen.

Deze zeide hem met dezelfde waardigheid en met zijne vroegere bedaardheid, dat hij die verontschuldiging niet aannam. Hij zoude zijne verwatenheid kunnen straffen op eene wijze, die zijn gansche toekomst zoude bederven. Dit wilde hij echter niet — maar hij wilde hem toch eene les in beleefdheid geven, die hem voor het vervolg nuttig zoude kunnen zijn en die les was, dat de officier oogenblikkelijk van boord en aan wal zou worden gezet.

Dit geschiedde en het is te begrijpen hoe dit schandaal, vooral om den persoon, het onderwerp is van vele gesprekken aan den Rijn en vooral aan de badplaatsen, waar de daar vertoevende vreemdelingen — die dit in hun vaderland niet gewoon zijn — zich ergeren over de aanmatigende arrogantie van vele adelijke officieren der garde, die zich nog wanen in den tijd der feodaliteit, toen hun en huns gelijken alles was geoorloofd.

In eene correspondentie uit Konstantinopel wordt de zaak der tot het Katholicismus overgegane Bulgaren voorgesteld als eene manoeuvre, waaromtrent men in Europa al zeer verkeerde denkbeelden heeft. „Vooreerst is het eene dwaling" zegt de schrijver, „dat zij hun dogma zouden hebben afgezworen om onvoorwaardelijk tot de Roomsche kerk over te gaan. Dit is zoo niet; zij hebben eigenlijk niets anders gedaan dan dat zij den paus als hun geestelijk opperhoofd hebben erkend. Ten tweede heeft men algemeen gedacht, dat hun overgang tot genoemd kerkgenootschap eene opregt gemeende handeling was, en toch was die slechts eene behendige manoeuvre, door hen in het werk gesteld om zich vrij te maken van het gezag van den patriarch te Konstantinopel en eene geestelijkheid uit hunne eigene natie te verkrijgen, waartoe zij reeds herhaaldelijk vruchtelooze pogingen hadden aangewend. Tot een bewijs van dit een en ander vestigt de schrijver de aandacht op den Bulgaarschen bisschop Jussof Solceski, die te Rome in het Vaticaan, na plegtig afstand van zijn dogma te hebben gedaan, tot bisschop is gewijd, waarbij tevens door den H. Vader werd bepaald dat hij zijn zetel te Philoppopel zou vestigen. Diezelfde Jussof Solceski, die bovendien door den paus met eene ridderorde werd begiftigd, bevond zich onlangs te Konstantinopel, doch was op eens verdwenen, toen aldaar het berigt werd ontvangen dat de Russische consul uit Bulgarije, vergezeld van den Griekschen geestelijke Theodorus, in de hoofdstad zou aankomen om over de godsdienstige beweging der Bulgaren eene conferentie te beleggen. En waar was hij nu zoo op eens gebleven? Hij bevond zich ten huize van den Griekschen patriarch, wien hij om vergiffenis voor zijn openlijken afval had gevraagd, met de stelligste verklaring dat hij en de zijnen nooit hadden opgehouden getrouwe aanhangers van het orthodoxe dogma te zijn, en dat allen verlangden in den schoot der Oostersche kerk terug te keeren. Onmiddelijk daarop zond hij zijne ridderorde aan den paus terug en gaf aan den Roomsch Katholijken aartbisschop van Pera schriftelijk kennis van zijn terugkeer tot zijn vroeger kerkgenootschap. Het gevolg hiervan is geweest, dat reeds een aantal Bulgaren, op het voorbeeld van de voornaamste hunner hoofden, hunne adhaesie daaraan hebben geschonken, terwijl zij thans openlijk verklaren, nooit het Grieksche dogma in waarheid ontrouw te zijn geweest. De berigtgever voegt er ten slotte de opmerking bij, dat in de *Patrie*, en ten gevolge daarvan ook in andere dagbladen, te veel ophef is gemaakt, van de betrekking tusschen den genoemden bisschop en de Porte. Men had het reeds voorgesteld alsof hem zoowel van de zijde des sultans als van die der Turksche ministers de meest vereerende onderscheiding bij zijne aankomst in de hoofdstad na zijne wijding te Rome was ten deel gevallen, terwijl van dit alles werkelijk niets heeft plaats gehad en een aantal hooge ambtenaren eerst later vernamen dat hij zich te Konstantinopel bevond.

De *Moniteur* bevat den volgenden brief, uit Londen, dd. 4 Julij:

„Terwijl eene Fransche maatschappij zich bezig houdt met een kanaal door de landengte van Suez te graven, staat eene vereeniging van Engelsche kapitalisten gereed om op den Euphraat, uitsluitend ter bevordering van de handels-communicatie, eene stoombootdienst te organiseren, waartoe zij, door tusschenkomst van de Eng. regering, concessie van de Porte heeft bekomen. Eene boot is gebouwd, die voor de vaart op die rivier bijzonder geschikt moet zijn. Gelukt deze poging, dan zal er, gelijk men verder zegt, een groot kapitaal worden bijneengebragt om de onderneming verder uit te breiden. Dezen ouden handelsweg voor den handel met Indië wederom te openen, was altijd een lievelingsdenkbeeld in Engeland, ofschoon eene eerste poging, ongeveer 25 jaar geleden, niet gelukt is, dewijl men toen schepen bezigde wier bouw voor die rivier en voor de eigenaardige bezwaren daarmede verbonden, niet ingerigt was. Het Europesche telegraafnet strekt zich reeds thans tot Bagdad en het Indische Kurrachee aan den mond van den Indus uit; de nieuwe onderneming zal den afstand tusschen die twee punten met snelvarende stoomschepen tot 4 of 5 dagen kunnen verkorten."

De opperbevelhebber der troepen van de Zuidelijke Staten van Noord-Amerika, de generaal Beauregard, heeft eene proclamatie uit zijn hoofdkwartier te Alexandrie tot zijne manschappen en de burgers uitgevaardigd,

welke te karakteristiek is, om haar niet ten deele weer te geven. »Een tiran — aldus zegt de generaal die blijkbaar welsprekend wil zijn — een tiran zonder geloof of wet, heeft zich meester gemaakt van onzen grond. Abraham Lincoln, op geen enkel zedelijk grondbeginsel acht slaande en voor geen wettigen en constitutionneelen hinderpaal terugdeinzende, heeft een abolitionnistisch leger op u afgezonden. Dat leger moordt en vergiftigt uwe burgers; het vernielt en confisqueert uwe eigendommen en maakt zich schuldig aan andere gewelddadige en eerlooze handelingen, die het menschelijk gevoel te zeer tegen de borst stuiten, dan dat ik ze zou kunnen opnoemen." Iets verder zegt hij: »De leus dier lieden is: de vrouwen en het geld; maar zij wachten zich wel die op hunne banier te schrijven. Alles wat een man dierbaar is: zijne eer en die zijner vrouw en dochter, zijne goederen en zijn leven worden in dien oorlog bedreigd." Kan er, als men zoo iets leest, nog aan eene minnelijke schikking gedacht worden?

Te Ferrara werd den 2den Junij ll. in de synagoge eene plegtige lijkdienst gevierd wegens het overlijden van graaf Cavour. De tempel was geheel met rouwfloers behangen. De rabbijn Ascoli sprak eene rede uit, die een zeer diepen indruk op het auditorium maakte, terwijl door den voorlezer eenige toepasselijke psalmen werden gezongen, gevolgd door het *Kaddisch* gebed, waaraan de Israëlitische overlevering zulk eene hooge waarde hecht.

Omtrent den grooten brand die onlangs te Londen heeft plaats gehad, leest men, dd. 10 Julij, nog het volgende:

Van de uitgestrektheid van den grooten brand die Londen getroffen heeft zal men zich eenig denkbeeld kunnen vormen, als men verneemt dat niet minder dan 29 pakhuizen, grootendeels van zware steenen gebouwd, en allen tusschen de 60 en 70 engelsche voet hoog, en die gezamenlijk in het front langs de rivier eene lengte van ruim 1000 voet, bij eene diepte van nagenoeg 400 voet besloegen, ten eenemale vernield zijn. Zaturdag jl. hield de brandweer, die tot bewaking der puinhoopen was achtergebleven, den brand in de keldergewelven voor geheel gebluscht, maar later bleek het dat zij zich daarin bedrogen hadden, want laat in den nacht van Zaturdag barstten de vlammen met vernieuwde kracht uit; zij bleven Zondag den geheelen dag door voortwoeden en waren Maandag nog niet geheel beteugeld; zoodat de drijvende brandspuiten steeds moeten blijven werken.

In eene partikuliere korrespondentie van den franschen *Moniteur* leest men het volgende omtrent den Engelschen *premier*, lord Palmerston:

»Lord Palmerston heeft ll. Donderdag weder eene nieuwe proeve gegeven van de physieke kracht en den helderen, werkzamen geest, die hem onderscheiden en die bij hem den ouderdom en de gebrekkelijkheden, die dezen gewoonlijk verzellen, schijnen te tarten. Dien dag werd het jaarfeest gehouden der school te Harrow, waar voor ongeveer 60 jaren ook de edele Lord zijne opleiding ontving.

Hoezeer de morgen verre van schoon was, lei lord Palmerston een afstand van 10 mijlen (engelsche, 3 op het uur) te paard af, om op dat feest tegenwoordig te zijn. Daar gekomen, legde hij den eersten steen voor eene nieuwe boekerij, welke ter eere van dr. Vaughan wordt gestiebt, en rigtte eene kernige toespraak aan de jeugdige scholieren, waarbij hij hun herinnerde, dat ook lord Byron een kweekeling van Harrow is geweest, en dat Harrow reeds vier eerste ministers aan Engeland had geleverd. Ondanks een allerheftigsten plasregen, reed lord Palmerston in galop naar Londen terug, verscheen, als naar gewoonte, ten 5 ure, in het Huis der Gemeenten, en bleef daar tot 2 ure na middernacht, in de leiding der bestuurszaken."

»Men zou zeggen, dat de kracht van den eersten minister aangroeit met den duur der parlementszitting; belangrijk is het op te merken, hoe aan het einde eener zitting, wanneer andere redenaars als zijn afgemat en uitgeput, lord Palmerston in vollen glans schittert."

Te St. Petersburg zijn berigten ontvangen uit Peking van 29 April, volgens welke de opstand hoe langer hoe meer veld wint. San Wan, de opperbevelhebber van het Tartaarsche leger is herhaaldelijk door de insurgenten geslagen en in den laatsten veldslag weder door de keizerlijken totaal op de vlugt gedreven. De insurgenten waren daarop tegen Peking opgerukt en bedreigden de stad. De keizer houdt zich nog altijd te Zehol in Tartarije op; de gezanten van Frankrijk en Engeland resideren thans te Peking.

Met de werkzaamheden aan het gebouw voor de groote tentoonstelling van 1832 gaat het goed vooruit. De muren zijn reeds ter hoogte van dertig voet opgetrokken. De aanvragen om ruimte voor de ten toon te stellen voorwerpen zijn zoo talrijk, dat de exposanten zich met een vierde gedeelte der aangevraagde ruimte zullen moeten te vreden stellen.

De berigten uit Venetie luiden vrij ongunstig voor Oostenrijk. Zelfs de *Augsb. Zeitung*, die alles behalve voor de Italianen partij trekt, constateert dat de verbittering der gemoederen aldaar een zeer hoogen graad heeft bereikt. In de delegatie Udino, te Vicenca en andere plaatsen is dit vooral in den laatsten tijd duidelijk gebleken in de telkens herhaalde kreten: »*Weg met de Oostenrijkers! Dood aan de spionnen!*" Slechts door de strenge maatregelen der gewapende magt is het mogen gelukken op andere plaatsen de opgewonden stemming genoegzaam in bedwang te houden. Zelfs te Verona zijn o. a. den 24 Junij, niettegenstaande de waakzaamheid der autoriteiten, op de openbare pleinen eene menigte driekleurige kaartjes uitgestrooid, bevattende de woorden *Leve Italie!*

Van eene klerikale zijde wordt gemeld, dat in het begin van Julij te Londen eene nieuwe zamenzwering tegen het leven van keizer Napoleon is ontdekt. Het zou blijken, dat de Fransche ambassade daarvan bij tijds is onderrigt en deze onverwijld een harer agenten heeft afgezonden zoodat het ministerie van buitenlandsche zaken en de prefectuur van politie te Parijs tegelijk al de draden van het komplot in handen hebben gekregen, en zich hebben kunnen meester maken van de sich in Frankrijk ophoudende medepligtigen. Wat van het meest belang zou wezen, is, dat de elementen van het nieuwe komplot dezelfde zijn als die welke hebben deelgenomen aan den aanslag van Orsini. De klerikale berigtgever zegt, dat Ruddio betrokken is in den nieuwen aanslag. Deze medepligtige van Orsini was naar Cayenne gedeporteerd, van waar hij gelegenheid heeft weten te vinden om naar Engeland te ontsnappen. Wat de oorzaak is van het nu ontdekte komplot, zou niet duidelijk zijn. Men vermoedt dat de staatkunde er niet vreemd aan is, vooral als men nagaat wat Orsini is geweest en welke uitkomsten het bekende testament van dien persoon heeft gehad. De Italiaansche oorlog toch is spoedig uitgebroken en na den aanslag van 10 Januarij; ook herinnert men zich de publikatie van den beruchten brief, die in den loop van dit jaar, in het Wetgevend Ligchaam is voorgelezen door den afgevaardigde Keller. Men zal zich welligt herinneren dat eenigen tijd geleden door de dagbladen, bij wijze van gerucht is gewaagd van eene onaangename ontmoeting, welke de keizer in het bosch van Fontainebleau had gehad. Sommigen verzekeren dat een pistoolschot op den keizer is gelost; maar iets zekers is dienaangaande niet bekend. Dat het niet ontbreekt aan personen, die eenig verband meenen te vinden tusschen dit gerucht en hetgeen nu wordt gemeld omtrent een te Londen ontdekt komplot, behoeft te naauwernood vermelding.

De *Times* is zeer verheugd over de mededeeling van den Franschen *Moniteur*, dat Frankrijk den weg tot afschaffing van den slavenhandel en de slavernij op eene loyale wijze heeft ingeslagen; en voortaan op de oostkust van Afrika geen slaven meer gekocht zullen worden. Welligt, merkt het blad op, was het tot heden gevolgde Fransche stelsel van emigratie geene slavernij *pure et simple*, doch in elk geval verdiende het in de hoogste mate afkeuring. Het besluit van keizer Napoleon is dan ook het gewigtigste met betrekking tot den slavenhandel, dat in den loop dezer eeuw genomen is.

De heer J. W. Colenso, th. dr. en bisschop van Natal in Zuid-Afrika, heeft aan den aartsbisschop van Canterbury een zendbrief gerigt, waarin hij de veelwijverij onder zekere omstandigheden verdedigt. Een twintigjarige ondervinding heeft hem geleerd dat de bekeering van Kaffers, Zulus, Maoris, Noord-Amerikaansche Indianen en andere heidenen, in de christelijke huwelijkswet op een hoofdbezwaar stuit. De bekeerder dringt bij den heiden aan zijn familie-leven te vernietigen; zijne tweede of derde vrouw, zoo al niet — volgens de welbekende anekdote — op te eten, dan toch met hare kinderen te verstooten, en het aanraden tot zulk eene wreedheid verwekt in den heiden een natuurlijk vooroordeel tegen de nieuwe godsdienst. Op grond daarvan beveelt bisschop Colenso aan in zulke gevallen de veelwijverij te behouden. Hij betoogt, met een beroep op den bijbel, de kerkvaders en de geschriften van hedendaagsche theologen en zendelingen, dat zeer goede gronden voor zulk een politiek pleiten. De veelwijverij — zegt hij — staat tot de christelijke aethiek in dezelfde verhouding als de slavernij. Beide druischen tegen den geest des christendoms aan; de eene noch de andere is bij de wet verboden. Colenso beweert dat de huwelijken der Kaffers en Zulus uit hetzelfde oogpunt als die der Israelieten uit de oudheid moeten beschouwd worden.

Volgens de *Köln Zeit.* moet de oorzaak van de tegenwoordige houding der Hongaarsche landsvergadering voornamelijk gezocht worden in het gebrek aan vertrouwen in de Oostenrijksche regering. Daarom willen de Hongaren hunne regten niet geschonken hebben. Geschenken toch kunnen gemakkelijker teruggenomen worden dan wat men op grondslag van het historische regt verkregen heeft. Het beste middel om de Hongaren van de eerlijke bedoelingen der regering te overtuigen, zou, naar de meening gevan genoemd blad, de erkenning van het nieuwe koningrijk Italie wezen. Dan eerst bewijst zij, dat zij met het metternichsche systeem volkomen gebroken heeft.

Pruissen, Oldenburg en Bremen onderhandelen thans over het bijeenbrengen van eene flotilje stoomkanonneerbooten in de Noordzee. Hanover heeft geweigerd aan dezen maatregel deel te nemen, omdat het de bedoeling is de flotilje onder bevel van Pruissen te plaatsen, en ze dus tot een deel der Pruissische zeemagt te maken. Volgens het beraamde plan zouden de eerste kosten van bouw en uitrusting voor de helft door Pruissen, en voor de helft door de drie genoemde kleinere Staten gedragen worden; laatstgenoemden zouden het onderhoud voor hunne rekening nemen, en door Pruissen zou de bemanning geleverd worden. De moeijelijkheid die de onderhandelingen belemmert ligt in den eisch van Hanover (vóór zijne terugtrekking) Oldenburg en Bremen om eene vermindering van hunne kontingenten bij het bondsleger waarin alléén de bondsdag kan bewilligen. Vermits men echter zeer wel weet hoe de bondsvergadering ten aanzien van Pruissen gestemd is en hoe langzaam zij de zaken behandelt wil men trachten de flotilje-kwestie zonder hare tusschenkomst te regelen.

De koning van Pruissen heeft den grijzen opperrabbijn Sutro te Münster tot ridder der Roode Adelaarsorde benoemd. Dit is het eerste voorbeeld dat in Pruissen aan een Israelietischen geestelijke zulk eene onderscheiding ten deel valt. Koning Frederik Willem III schonk, uit beginsel, aan geen niet-christen een orde; en bekend is het dat hij den majoor der artillerie Burg, die de mozaische leer beleed, niet dekoreerde, ofschoon

prins August van Pruissen zelf dien hoofdofficier daartoe had voorgesteld. Doch de onlangs overleden koning, Frederik Willem IV gaf den majoor Burg de ridderorde, en wel de algemeen gebruikelijke insigniën, die ook later aan Israelieten werden geschonken. Eerst in 1852 werd, krachtens een kabinetsorder, aan de algemeene ordekommissie gerigt en niet openbaar gemaakt, de bijzondere dekoratie »voor niet-christenen" (een ster in plaats van een kruis) ingesteld, welk bevel echter eerlang ingetrokken zal worden, daar zulk een verschil in de onderscheidingsteekenen noch in den Kerkelijken Staat, noch in Spanje, noch in Rusland of Griekenland bekend is, in welk laatste land zelfs de orde van den Verlosser aan Israelieten en Mahomedanen wordt verleend.

De volgende verordening, gedagteekend 1624, regelen bevattende waarnaar de kadetten (de jongste officieren) zich bij gelegenheid van een diner bij een der aartshertogen van Oostenrijk, waarop zij genoodigd waren, te gedragen hadden, is voorzeker der vermelding wel waardig. »Daar Z. K. K. H. aan verscheidene officieren de eer heeft gedaan hen uit te noodigen bij hem te komen dineren en hoewel het mij meermalen is gebleken dat de meeste der officieren onderling de grootste hoffelijkheid en wellevendheid in acht nemen en zich gedragen als ware en waardige edellieden, vermeen ik evenwel aan de jongere, die nog niet genoegzaam gedrild zijn, het volgende te moeten aanbevelen: 1o. Z. K. K. H. begroeten, net gekleed, met jas en laarzen, en niet half dronken aankomen; 2o. aan tafel niet op den stoel wiegen en niet de beenen op de tafel leggen; 3o. niet na elke bete drinken, daar men dan te gaauw beschonken wordt; den hanap (beker) na elken schotel slechts ten halve ledigen; na gedronken te hebben netjes den knevel en den mond afvegen; 4o. De hand niet in den schotel steken; de beenderen niet achter zich of onder de tafel werpen; 5o. de vingers niet aflekken, en den neus niet in het tafellaken snuiten; 6o. den hanap niet te beestachtig ledigen, zoodat men onder de tafel rolt en niet in staat is regt te loopen."

Een bij het *Journal des Débats* ontvangen schrijven uit Turijn meldt: »De regering laat op Caprera wacht houden, volgens sommigen uit zorgvuldigheid voor Garibaldi, volgens anderen uit wantrouwen tegen hem. Ik heb eenige reden om te denken dat de termijn, gedurende welken Garibaldi, volgens zijne belofte aan den heer Cavour, niets zal ondernemen, binnen eenige weken afloopt. De hoofden der Hongaarsche bewegingspartij staan bestendig in betrekking met Caprera, en naar hun zeggen moet hunne revolutie in de aanstaande maand September aanvangen. De tusschentijd zal met woordenwisselingen worden versleten; met andere woorden, de sedert eenige maanden op het wettelijke terrein aangevangen strijd tegen Oostenrijk zal nog eenigen tijd op dat terrein worden voortgezet. Zoo spreken althans de invloed hebbende Hongaren, welke zich hier in vrij grooten getale bevinden."

Rossini, Meijerbeer en Auber waren van wege de kommissie voor de algemeene tentoonstelling van 1862 uitgenoodigd kantates te komponeren voor het openingsfeest dier expositie. De beide laatstgenoemden hebben de uitnoodiging aangenomen; Rossini daarentegen, heeft geweigerd, aangezien hij, gelijk hij zich uitdrukte, niet meer tot de levende toonkunstenaars behoort. In zijne plaats is thans Verdi uitgenoodigd eene kantate te komponeren.

Men weet dat de generaals Garibaldi en Medici hunne eerste wapenfeiten in Montevideo hebben volbragt. Deze Zuid-Amerikaansche republiek was niet stipt in het betalen der aan hare verdedigers verschuldigde soldij, en moest hun nog aanzienlijke sommen voldoen. Thans heeft de regering van Montevideo het achterstallige aangezuiverd en daarenboven de rente voldaan. Elk der genoemde generaals ontvangt ongeveer 200,000 fr.

Het te St. Petersburg verschijnende *Beursblad* zegt, in een artikel over de geldkrisis, dat de bezitters der voornaamste mijnen en de aanzienlijkste eigenaars van katoenfabrieken in groote verlegenheid verkeeren. De suikerfabriekanten verlangen eenige millioenen als subsidie. De voornaamste kapitalisten beginnen reeds het werk in de fabrieken te staken. De groote brandewijnpachters staan wankelend, verscheidene zijn reeds gevallen. Eenige maatschappijen likwideren. De eigenaars van sommige groote ondernemingen verkoopen hunne beste en meest gewaarborgde aktien voor 50 pCt.

Uit San-Domingo zijn berigten ontvangen, die in lijnregten strijd zijn met die welke onlangs van daar zijn medegedeeld. De geestdrift der bevolking, waarvan de madridsche bladen zulk een prachtig tafereel ophingen dat blijkbaar slechts in de verbeelding bestond, is zoo spoedig verkoeld, dat op de officieren van het koninklijk leger geweerschoten worden gelost, zelfs in de straten van San-Domingo. De generaals Cabral, Sanchez en Tadrea hadden zich meester gemaakt van Los Matos, Carcado en Neybo en in die drie plaatsen werd de republiek uitgeroepen. De overheid van San-Juan verzocht hulp bij de Dominikanen, doch deze bleven lijdelijke aanschouwers, zoodat de overheid naar Azua de wijk nam. De Dominikaansche vlag wapperde in vele plaatsen, een voorloopig bewind was ingesteld, het volk was gereed overal op te staan om zijne onafhankelijkheid te heroveren, en de republikeinen maakten toebereidselen om naar Azua op te rukken en van daar naar San-Domingo te trekken.

Een persoon, van Algiers komende, is te Marseille gearresteerd, omdat hij verdacht werd een aanslag te smeden tegen het leven des keizers, hij is een agent van Mazzini. De Mazzinistische partij is bovendien sedert den dood van graaf Cavour ijverig in de weer. Op Malta bevindt zich een harer agenten, Fabrizzi genaamd, die van daar betrekkingen onderhoudt met Syracuse en Marsala. Maar de gouverneur van Sicilie, de generaal della Rovere, is daarvan volkomen op de hoogte en zit niet stil in zijne pogingen om de rust te behouden.

Men verneemt dat de inwoners van Dalmatië besloten hebben zich bij adres tot Victor Emanuel te wenden, om hem de inlijving van hun gewest bij het koningrijk Italie te verzoeken. De brief, waarin dit berigt voorkomt, meldt tevens dat alles gereed is om den opstand te doen uitbarsten, zoodra Hongarije zich onafhankelijk zal hebben verklaard. Inmiddels zal te Fiume een memorandum het licht zien, opgesteld door een dalmatischen regtsgeleerde en houdende het betoog dat Dalmatie het regt heeft zelf over zijn lot te beschikken.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 13den dezer, de Nederlandsche schoener *Emma*, kapt. P. C. Vereul, van Demerarij. Passagiers: de Heeren H. K. Kenswil, G. B. J. C. Seiler, W. G. Smith, Mej. J. Evans en kind.

Den 14den, de Nd. Am. Bark *Mary C. Porter*, kapt. Adams.

Idem, de Nd. Am. Brik *Trenton*, kapt. Cunningham.— Passagiers: de Heer T. E. Bixby en Mejufvrouwen A. en E. Bixby. Beiden van Boston.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Juno, kapt. Roszberger, adres bij H. C. Levij. *Sluit 23 dezer.*

Triton, kapt. Duinker, adres bij J. P. Haase Jr. Sluit uiterlijk 25 dezer.

Anna Maria Henriette, kapt. Gollards, adres bij H. Degenhard.

Luit. Adm. Tjerk Hiddes, kapt. Parma, adres bij H. Degenhard.

Jonge Eduard, kapt. S. Sikkens, adres bij J. M. Polak.

Cuba, kapt. Eijlers; adres bij H. Degenhard.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**